

"Vroeger...toen had je nog fatsoen van alle kanten!"

VROEGER, MENEER...VROEGER...TOEN HAD JE NOG FATSOEN...DAT WERD JE AANGELEERD DOOR POLIETSIES MET DE BLANKE SABEL EN DE BULLEPEES, BEUK KON JE KRIJGEN ALS JE VOETBALDE OP STRAAT OF OP HET GRAS LIEP, MAAR DIE MORES LEERDE JE OOK DOOR NAAR DE DOMINEES, LERAREN, PRIESTERS EN PRELATEN TE LUISTEREN MET HEEL JE HART,ZIEL EN GEEST! ZELFS DE PUTJESCHEPPERS KENDEN EEN ETHIEK EN GINGEN TER KERKE! IK GING DAAR NOOIT NAAST ZITTEN WANT DAT SOORT MENSEN DAAR SLOEG ME EEN PUTLUCHT VAN AF, DAT WIL JE NIET WETEN...

In ons eens zo mooie land wordt nu de politie en het christendom elke dag op een schandalige manier geschouwd door extremistisch links, andersgelovigen en aanverwante beroepsontevredenen. In de VS doen ze het beter. Eerst een trefzeker headshot uit de punt 38 en dan eens kijken wat er aan de hand is. Het fatsoen bestaat dus nog steeds, komt menig keer uit de loop van een gun, doch slechts weinigen weten van de klok en de klepel. Ik heb het namelijk nog meegemaakt dat je door de machtige bronzen klok van de roomse kerk aan het einde van de Palestrinastraat elke zondag een half uur werd wakker gebeierd en dat gaf licht en inzicht omdat er van uitslapen geen sprake was.

De waakvlam van het geweten deed op die wijze het vuur van het christelijk geloof opvlammen gelijk de brandstapels eens als volksvermaak diende voor elke links draaiende melkzure heksen aanschouwe van gans het vrome volk.

Een echte leerschool. Aanschouwelijk onderwijs, ook dat. Heel modern voor die tijd!De martelkelders draaiden tijdens de inquisitie op volle toeren alhoewel de folteraars nog wel eens talloze grenzen van het betamelijke overschreden van boven naar beneden als een goed gebouwd leuk willig geëmancipeerd vrouwtje in de riemen hing op een paar deci-meter hoogte van de plavuizen met gewichten aan haar enkels om het rek- en strekwerk effectiever te maken en ter noodzakelijke verzwaring van haar lijden en de onderzoeks-procedure soepeler te laten verlopen met een gloeiende lepel brandend sulfur in de oksels werd gesmeerd.

Het vlees moest worden aangebraden alvorens ze zwart geblakerd met het hoofd kaal geschoren naar de brandstapel werd gesleept onder applaus van de nieuwsgierigen. Soms kregen de veroordeelden als genadebrood een zak buskruit om de hals gehangen die ontplofte als de vlammen van het vuur likten aan de borsten van de vrouw en de tepels verschroelden. Niet dat ik het goed praat, maar de overheid en geestelijkheid roeiden nu eenmaal dankzij Rome met de riemen die ze hadden.

De stevige aanpak.

Het fatsoen en de daarbij behorende onverdraagzaamheid bestaat nog steeds in extenso en ad ultimo in SM clubs tussen Meesteres en Slaven en Meesteressen en Slavinnen. Okee, in afgezwakte vorm maar waar een wil is daar is altijd een weg. We moeten daarin niet kinderachtig wezen en doorzetten want anders is het einde zoek. Het fatsoen wordt nu bepaald door het tuig van BNN en aanverwante goddeloze roeptoeters in de media, de dominees, priesters en prelaten zijn de persmusketiers. De inhoud wordt bepaald door de vluchtige modes, want the medium is the message, zodat ik sinds kort pleit voor terugkeer naar de dulle fifties. In Amsterdam in die tijden maar een of twee beroepsnegers uit de Cottonclub en de

bananenbar, Otto en Martin Sterman, mensen met talent en een fijne woonboot waar iedereen welkom was om een jointje te bouwen en daarmee helder kos-misch inzicht te verkrijgen.

Het is veel te lang stil geweest rond de schrijver/beeldend kunstenaar Fred van der Wal. Jawel, dat moet iedereen toegeven! En niet voor niets is hij heel even vanuit de Bourgogne overgekomen naar het Noorden des lands om deel te nemen aan de Biennale voor de tekening te Den Haag in het statige Pulchri Studio. Een afbeelding van één van zijn magistrale werken staat op de cover van het kunstenaarsblad vol Pulchri Nieuws en siert tevens de uitnodigingskaart. Neen, die invitatie verstuurt hij niet aan de vijandige Friese collegaatjes, galeries of de Noordelijke, dus van huis uit bekrompen kunstwereld, die kunnen allemaal de tiefus krijgen, dat spreekt toch vanzelf.

Hij is me daar toch niet een beetje mesjogge!

Ik kan mij een heel wat plezantere world about us voorstellen dan het gure Noordelijke kunstenaarsplantsoen waar heikneuters met doorgroefde rukkerskoppendoor de harde winden, lange haren en baarden tot op de bilnaad de profeet van het ongerijmde. uit hangen met bloed doorlopen ogen. Toen ik debuteerde begin 1966 in kunstcentrum De Ark te Haarlem ben ik als reine jongeling natuurlijk met heel veel enthousiasme met uitgestoken hand en open gulp als vanzelf gesproken het kunstenaarsplantsoen binnen gewalst op mijn suède, half hoge kekke laarsjes met blokhakken, de jeans kunstig bevlekt met olieverf om de juiste toon te treffen onder het artistieke schorum, want daar zou het te vinden zijn. Wat er te vinden viel wist ik ook niet, maar ik zag de Onbevleete Nieuwe Mens al opdoemen aan de horizon mijner bestaan.

De collegaatjes, allemaal op S5 afgekeurde dienstweigeraars, half en heel gedrogeerde fans van Swiebertje, hadden het mij nog zo gezegd: dáár zou het te vinden zijn. Nou, lieve lezer en – es; wat ben ik me daar de tering geschrokken! Wat een rare, onsmakelijke, onbetrouwbare, enge mensendie kunstartiesten! Met hunne merkwaardig kolossale egoetjes en dan de Hobo dance rond de subsidieverleners. De dans rond de subsidiepotten van CRM. De nieuwe kleren van de keizer. Dus ben ik na verloop van tijd in een constante staat van eeuwige durende verbazing met open bek aan de andere kant via het rozenplantsoen, via de nooduitgang weer met fiere tred snel uit gelopen. Distantie dus. Distinctie ook! All around my hat, weet je wel!

© augustus 2017, fredvanderwal, BasicPublishing.nl